

Τσοπανάκος [Ευάγγελος Κουσουλάκος]

Η εικών

Ύλη δια κωμωδίαν

Το Άστυ, Αθήνα

τμ. 5, τχ. 242 (20 Μαΐου 1890), σ. 6

Η ΕΙΚΩΝ

Τὸ Ἄστυ Κωμωδία

Πρᾶξις μοναδική... εἰς τὸ εἶδος τῆς.

ΣΚΗΝΗ Α'

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ καφενεὸν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ ζωγράφος κ. Ἀρμενόπουλος κάθηται νωχελῶς καὶ σκεπτεται περίπου τὰ ἔστη.

— Πόσον αὐτοὶ οἱ Φελλάγαι εἶνε ὀπίσω εἰς τὴν καλλιτεχνίαν! Οὔτε μίαν εἰκόνα δὲν εἴμπορεῖ ἐδῶ κανεὶς νὰ πούλησῃ... Ἄν ἦμην εἰς τὴν Ἀθήνα...

Ἐνῶ εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς εἰς πρῶνν προξενικὸς ὑπάλληλος διακόπτει τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις του.

— Κάτι σκεπτικός, Ἀρμενόπουλε;

— Κεσάτια, ἀδελφέ μου, κεσάτια. Οὔτε μίαν εἰκὼν, τίποτε... Ἄχ αὐτοὶ ἐδῶ οἱ Φελλάγαι! Εἰς τὴν Ἀθήνα...

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας χαριετώνται ἀμοιβαίως καὶ ὁ πρῶνν προξενικὸς ὑπάλληλος ἀναχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ Β'

Ὁ πρῶνν προξενικὸς ὑπάλληλος ἐν τῷ δωματίῳ του ἀποσφραγίζει ἐπιστολὴν ἐξ Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκει:

«Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ Κυβέρνησις πίπτει καὶ ἐρχεται ὁ κ. Δηλιγιάννης. Ἐκ μιᾶς καταλλήλου ἐνεργείας σου ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον. Σκέψου καὶ κάνε».

Κλείει τὴν ἐπιστολὴν καὶ σκεπτεται:

— Μὰ τί νὰ κάνω; Ἄ! εὔρον. Εὔρον, εὔρον!

Λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ σπεύδει πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. Ἀρμενοπούλου.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Συναντῶνται καὶ πάλιν εἰς τὸ καφενεὸν ἐνθὺς ὁ κ. Ἀρμενόπουλος εἶχεν ἀδειαν διημερεύσεως. Ὁ πρῶνν προξενικὸς ὑπάλληλος λαμβάνει θέσιν ἐπιβάλλουσαν. ἀφοῦ δὲν εἴμπορεῖ νὰ λάβῃ ἄλλην θέσιν προξενικὴν. Ὁ ζωγράφος συνέχεται καὶ παρατηρεῖ διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ.

— Ἦλθα, τῷ λέγει, κ. Ἀρμενόπουλε, ἐξ ὀνόματος τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν νὰ σὲ κάμω νὰ μὴ ἔχῃς κεσάτια.

— Πῶς;

— Μάλιστα. Ἀπεφασίσαμεν οἱ ἐνταῦθα ὁμογενεῖς νὰ στείλωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως διὰ τὴν στάσιν...

— Τῆς Λαμίας;

— Ὅχι, ἀδελφέ, τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν ἀπέναντι τῶν καταπατουμένων συμφερόντων τῆς...

— Οἰκογενείας σου;

— Ὅχι, ἀδελφέ, τῆς πατρίδος.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, τὴν εἰκόνα θὰ τὴν κάμῃς σὺ.

(Ὁ ζωγράφος μένει λιπόθυμος, συνέχεται δέ, ἀφοῦ ἐσπευσαν πολλοί, οἵτινες τῷ ἔρριπτον ἀδικόπως νερὰ καὶ τῷ προσέφερον πάσαις παρενοῦντες τὸ αἷτιον τῆς λιποθυμίας.)

Ἀφοῦ συνῆλθεν, ἡ πρώτη ἐρώτησις του ἦτο:

— Καὶ τὰ χρήματα;

— Τὰ χρήματα θὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ' μένα.

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ὁ ζωγράφος κεκλεισμένος ἐπὶ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ ἐρ-

γαστήριόν του κατασκευάζει τέλος τὴν περιλάλητον εἰκόνα μετὰ τὴν «Πρωίαν» καὶ τὴν «Γαλλικὴν Δημοκρατίαν». Ὁ πρῶνν προξενικὸς ὑπάλληλος παραλαβὼν ταύτην τὴν ἀποστέλλει εἰς Ἀθήνας ἐξ ὀνόματος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων καὶ ὑπόσχεται εἰς τὸν ζωγράφον, ἐξ ἐράνου τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλλήνων νὰ τῷ δώσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας δραχμὰς 30 χιλ.

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ὁ πρῶνν προξενικὸς ὑπάλληλος τρέχει εἰς ὄλους διὰ νὰ συλλέξῃ τὰ χρήματα, ἀλλ' ἐκδιώκεται ὡς λυσσαλέος κύων ὑπὸ τῶν πλείστων. Ἐκ τῶν ὀλίγων, οἵτινες συνεισέφερον, συνήχθησαν δραχμαὶ 100, αἵτινες ἐδόθησαν εἰς τὸν ζωγράφον. Ὁ ἀχάριστος ὅμως αὐτὸς ἐπιμένει ζητῶν καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ὅποτε ὁ πρῶνν ὑπάλληλος τρέχει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ζητῶν βοήθειαν διὰ... μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν, ἥτις φεύγει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐκ τοῦ στρατηγῆματός τούτου συνάγονται ἕτεροι 100 δραχμαὶ, αἵτινες δίδονται εἰς τὸν ζωγράφον, ὅστις... ἀκόμη ἀναμένει τὰς 29,800.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Τρεῖς βουλευταὶ παραλαμβάνουσι τὴν ἀχραντὸν εἰκόνα καὶ τὴν μεταφέρουσιν εἰς Ἀθήνας.

Καθ' ὁδὸν εἰς ἀσθεῖσας πρὸς τὸ ἱερὸν φορτίον χαρακτηρίζεται εἰκονοκλάστης. Ἡ εἰκὼν παραδίδεται εἰς τὸν κ. Ἀρχηγὸν ἐξ ὀνόματος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων. Ὁ κ. Ἀρχηγὸς εὐχαριστεῖ αὐτούς, αὐτοὶ εὐχαριστοῦν τὸν πρῶνν ὑπάλληλον, ὁ πρῶνν ὑπάλληλος εὐχαριστεῖ... τὸν ἑαυτὸν του, διότι τὸν ζωγράφον ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐρχεται εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐνθυμεῖται τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνας... διορίζων τὸν πρῶνν προξενικὸν ὑπάλληλον. Οὗτος ἐξαιροῦται νὰ μὴ ἐνθυμηταὶ τὸν ζωγράφον. Ἡμέραν τινα ὁ πρῶνν καὶ νῦν προξενικὸς ὑπάλληλος περιπατεῖ εἰς τὸ νεκροταφεῖον μετὰ τινος φίλου του. Ἰστανται πρὸ τινος μνήματος καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῆς:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ καλλιτέχνης (ὄνομα δυσανάγνωστον) ὅστις ἠτύχησεν ἕνεκα χρηματικῶν στενοχωριῶν, ἐνῶ τῷ ὄφειλον δραχμὰς 29,800».

Ὁ ὑπάλληλος βάλλει βιβλὸν στεναγμῶν, ὁ δὲ φίλος του ἀνακράζει χωρὶς οὐδὲν νὰ γνωρίζῃ.

— Τί ἀναίδεια! τί ἀδικία!

Καὶ παραλαμβάνων τὸν σύννον ὑπάλληλον ἀναχωρεῖ.

*

Ἡ ὕλη αὐτὴ διὰ κωμωδίαν μᾶς ἐστάλη ἐξ Ἀλεξανδρείας μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο ὡς ἐγράφη εἰς τὰς ἀνωτέρω θ' σπαρακτικὰς σκηνὰς καὶ μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ ἐγγχειρισθῇ εἰς τὸν κ. Κορομηλῆν καὶ εἶτα εἰς τὸν κ. Ταβουλάκη διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ τελευταία σκηνὴ δὲν εἶνε πολὺ ἐνδεχομένη καὶ δι' αὐτὸ δύναται νὰ παραλειφθῇ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς

Γιοβανάνιου